Як мені тебе називати, дівчино?

Схилившись над вазоном, стала ти
На марші сходів —
О світла, світла в коси заплети —
До себе свій букет притисни —
І кинь його на землю. Подив
І болісний, і беззахисний,
Та світла, світла в коси заплети.

О, як все передбачити неважко:
Його нема, вона горює тяжко —
Від неї він пішов —
Пішла душа з пораненого тіла,
І тіло — оболонка вже спустіла,
Та я знайду
Не зболену любов —
Щось інше, зрозуміле і звабливе
Як потиск рук, як усмішка зрадливе.

Вона — вже спогад. Та крізь осінь тьмаву
Багато днів ще і годин
Її волосся, що на руки впало,
І руки, що букет стискали,
Бентежили мою уяву.
О що, коли б вони лишились разом!
І досі, як нудьгую сам-один,
Мене ця думка розважає часом.

Переклад М. Стріхи